

Вѣстникътъ излиза дваждъ: на 1 и 20 а притурката, — еднѣждъ: на 10 число всѣки мѣсець
ДИРЕКТОРКА: ТЕОДОРА Г. НОЕВА.

Романската кралица Елисавета.

Между най-виднитѣ въ филологическия свѣтъ лица Романската кралица Елисавета безсъмнено заема едно завидно положение по своитѣ филологически трудове. Тя е украсена не само съ кралевската диядема, но при това и съ оная, която я въздига много високо отъ обикновенитѣ кралици — смъртни и съ която тя особено повишава полагане. Нейната биография ние на дълго сме обнародвали въ 11 бр. II год. на Ж. Свѣтъ. За това тукъ даваме само нѣкои кратки за неѣ сведения, като при това съобщаваме че въ 17 бр. г. IV на Ж. Свѣтъ сме обнародвали и единъ отъ нейнитѣ трудове подъ надсловъ: Сънътъ на поета.

Бившата принцеса Елисавета — Огил-Луиза, а сега Романската кралица е родена въ Германия на 29-й Декември 1843 год. Ожени се на 15-й Ноември 1869 год. съ тогавашния Романски князь, а сега кралъ Каролъ. Кралицата Елисавета е извѣстна въ европейския филологически свѣтъ, като една отъ виднитѣ списатели и поети съ псевдонима: *Карменъ Силва*. По главнитѣ ѣ съчинения съ слѣдующитѣ: «Повѣститѣ на Полесь» (Povestile Pelesului), «Страданията на живота» (suferintile vietii), «Звѣздитѣ», «Масторъ Манолъ» (Masterul Manole), единъ голѣмъ томъ отъ поеми, афоризми, изречения и пр., отъ които обнародваме тукъ нѣкой, които

се отнасятъ до жената.

Кралицата е известна при това за добродѣтелнитѣ си дѣла. Прѣзъ Руско-Турската война тя показа особена готовностъ до самопожертвование. Нейно Величество по своя инициатива състави единъ комитетъ отъ високопоставени Г-жи и Г-ци за помагане и огледване раненитѣ въ войната. Този комитетъ отъ послѣ послужи като начало на дружеството «Червений Кръсть». Прѣзъ всичкото врѣме на войната тя ходѣше всѣкъждѣ, като слизаше ту въ Гюргево, ту въ столицата и се грижеше за раненитѣ.

Мисли на Ромѣнската Кралица Елисавета.

За жената.

I.

Жената е длъжна да понася любовта и болкитѣ на раждането; да съучаствува въ грижитѣ на мъжа, да управлява дома, да възпитава чедата, да е умерено хубава и любезна. Какъ, прочее, назоваватъ я слабо същество?

II.

Полската жена е товарно животно, азиатската — животно за раскошъ, европейската — животно на два вида цивилизация.

III.

Жената когато отстъпва, мисли, че подарява цѣлпия свѣтъ, а мъжътъ, — че приема играчка. Женатата мисли, че прѣдава вѣчността, а мъжътъ — че осѣтилъ минута наслаждение.

IV.

Голѣмата чувствителностъ на женитѣ пропсхожда отъ съдържане на много магнитизмъ въ тѣхния организъмъ, може би. Женитѣ сж живи магнитни стрѣлки, които се стрѣмѣтъ къмъ свой полюсъ, но отклоненията не сж рѣдки.

V.

Испадналата жена гледа къмъ честната като на огледало, въ което вижда пѣтната си. Осѣща голѣмо желание да строши това огледало.

VI.

Обезчести ли дома съпругата ти? На вѣрно ти първи си я обезчестилъ при оженването си.

VII.

Жената е чувствителенъ хамелеонъ.

VIII.

Често жената исказва рѣшително мнѣние, но тя отстъпва щомъ бива повикана за да го изпълни.

IX.

Еманципираната жена нарѣдко остава жена на съпруга си.

Ако се съмнявате за истинността на нѣкое чувство, отправѣте се къмъ нѣкоя остроумна жена; тя познава всичкитѣ чувства.

Кокетството не е всѣката прѣлестъ, но по нѣкога щитъ.

XII.

Славей, който издава пагъновъ гласъ; ето разгнѣвената жена.

XIII.

Не се оженвай съ ленива жена: ще намѣришъ вижги вѣщата въ нередовностъ, а жената — утечителна.

За самоличността на женски докторъ и акушерка.

Отъ всѣкой единъ, който е пожелалъ да лѣчи, изисква се справедливо, освѣнъ достатѣчни познания и способности, още здрава и силна самоспособностъ, вътрѣшно спокойствие, присъствие на духа, остроота на чувствениятъ наблюдения, справедливостъ и кротостъ въ своитѣ постѣпки. Затова и женскиятъ врачъ и акушерка трѣбва да иматъ тия качества, ако желаятъ съвѣстно да си изпълнятъ длъжността толкова повече, че женскиятъ полъ е надаренъ съ тънка разборчивостъ, касателно мъжското достоинство и врача лесно ще изгуби довѣреността, а заедно съ това съществено условие на лѣчението, когато нерѣшителнитѣ му и не вѣрни постѣпки го заставляватъ да си прѣдполага самъ той недовѣреностъ къмъ себе си. Освѣнъ това този, който посвѣтѣва себе си на това искусство, трѣбва да има развито тѣло, напр. трѣбва да сж развити прѣстетото му, китката на ржката и да има тънко осезание.

Тѣлото се развива отъ умеренъ животъ и упражнение на членовѣтъ.

Ако и да е надаренъ съ всички помѣнати физически и психически качества, лѣкаря пакъ може да грѣши въ отнасянето си съ болната жена.

Трѣбва да се внимава и на външността на доктора, относително облѣклото и постѣпкитѣ му. Полътъ, който признава благопристойността като първо правило, отъ всѣка една докторска неловкостъ, отъ всѣка една не на мѣсто докторска постѣпка се трѣвожи и даже се отвращава, когато мъжа едва ли би забѣлѣжилъ това.

При това, постѣпкитѣ на доктора въ особеностъ и често при изслѣждане болѣзнитѣ състояния, трѣбва да се съобразяватъ съ женската самоособеностъ. Отношенията на врача трѣбва да бѣдѣтъ нѣжни, съ женитѣ та да откриватъ на врача всичко и самитѣ тайни, които женската срамливостъ скрива.

Една постѣпка отъ доктора може да бѣде въ състояние да изгуби довѣреността у жената. Лѣкаря трѣбва да има бистръ погледъ, голѣмъ редъ при питанія на болнитѣ и голѣма достойностъ. Ако доктора бѣде хладнокрѣвенъ, то ще да има по-голѣмъ успѣхъ при изслѣждане женскитѣ самоособености.

За способности на лѣчението доктора може да се ползува отъ самоособеността на болнитѣ, чрезъ уважение главнитѣ наклонности и пр. Въ ржцѣтъ на доктора е да урѣди и съмнението на правилното прѣдписаніе. Доказано, е че по-силниятъ понѣкога магически дѣйствува за по-слабия. А при женскитѣ болѣсти, гдѣ-

то растроена чувствителност играе толкова важна роля, може въ много случаи да очаква значително помощ отъ това сръдство. Не ли сме чули, че оплакванията на раздражителнитъ болни жени почти мѣгновено да се умяляватъ, отъ почтенното и съ пълна доверностъ изслушаване на болната жена? Това е толкова вѣрно, колкото и това, че болѣзното състояние при приближение на противни особи се усилюва.

Сравнение. Каквото умѣяние се изисква отъ доктора да цѣри тѣлото, сжщо такъво умѣяние се иска отъ исповѣдника за да оправѣж грѣшнитъ думи.

Забѣлѣжка. Относително тѣмата:

За образа и способа да откриваме и изследваме различнитъ състояния на женското тѣло, бихме писали по-нататъкъ, ако не взематъ думата нѣкоя отъ нашитъ медицински списания.

Прѣведе Свещеникъ Цачевъ.

Изъ живота — Синь и майка.

Господине Редакторе,

Молиж дайте мѣсто на моитъ редове въ колонитъ на почитаемий Ви вѣстникъ. При това за доказателство на писаното, Ви испращамъ и саморъчното писмо на D. S.

Нъ да почнѣ. Става година отъ какъ изучавамъ енориалнитъ си. При изучаванieto домътъ, положението и пр. на учителката Д. направи ма особено впечатление старата жена, която шѣташе. Единъ майски день, подиръ обѣдъ, на вечерня ний бѣседувахме съ ней и азъ тогава узнахъ, че тя се гледа отъ учителката, а имала два сина единъ въ България и другий въ чужбина. При това тя ми се оплака, че позабравили и не ѝ прашали нищо. Распитахъ гдѣ сж синоветъ ѝ, съ що се занимаватъ, взимахъ адреситъ имъ и я утѣшихъ, като ѝ казахъ — ще имъ пишѣ и вѣрвай, бабо, че тѣ ще ни отговарятъ. Отъ тогава бабата бѣше спокойна и все искаше да приказва съ мене, а азъ я утѣшавахъ.

Мислихъ, мислихъ и писахъ на синоветъ писма, съ които имъ напомнихъ длъжността къмъ майка имъ, а сжщо имъ припомнихъ, че тя ги е крѣмила, гледала и имъ е нивга пѣсни пѣла; напомнихъ имъ, че за всички добрини тя е причината и пр. и пр. и казахъ на бабата всичко що имъ писахъ. Бабата още повече се успокои и отъ радостъ за почнатото дѣло да се разговаря писмено съ синоветъ често поплакваше, нъ азъ все си я утѣшавахъ.

На 5-й Юний т. г. ми носи пощ. раздавачъ 1 прѣпоръчано писмо отъ г. Т. (Чуждестранство) и азъ зачуденъ гледамъ, че по етикетитъ и печатитъ това писмо е отъ търговецъ и отъ гдѣ наждѣ това мене да се носи? Грѣшка е си рѣкохъ. Нъ като прочетохъ писмото. Разбрахъ всичко и се зарадвахъ.

Ето писмото:

Т. 28 Май 1898 г.

Уважаеми дядо попе!

Въ 1. К.

Приехъ вашето почитаемо отъ 10 того писмо и много се нажалихъ отъ вашитъ думи, че майка ми била въ такъво жалостно положение безъ да ми пишатъ, Затова днесъ Ви проваждамъ 100 лева чрѣзъ пощата на вашъ адресъ да ѝ ги прѣдадете и да я поздравите отъ наша страна, а тѣй сжщо и сестра ми К.

Съжелявамъ много, дѣдо попе, гдѣто страда майка ми при такива синове, а на Вази благодарѣж крайно, гдѣто сте сж постарали да ми пишете и гдѣто Богъ Ви е подарилъ съ истинско християнско сръдце да се грижите за страдающитъ. За сега вземете сръдеченъ поздравъ, както отъ мене тѣй и отъ цѣлото ни семейство.

Съ отлично уважение.
къмъ Васъ. D. S.

Читателю,

Вѣрвамъ, че разбрахте случая. Забравени майка и синъ, чрѣзъ едно писанце на енорийски свѣщенникъ, се сношаватъ, се разбиратъ съ съзлзи на очитъ. Когато отидохъ при бабата и ѝ поднесохъ писмото и паритъ, картината бѣше сръдцераздираща. Съзлитъ на бабата и нейнитъ думи бихъ покъртили и най-каменното сръдце. Лицето ѝ свѣтна и тя ми каза: «Отче, имамъ те като синъ за това добро». Ний писахме благодарително писмо Г-ну D. S. и така почнахъ да си пишѣтъ съ любовъ забравенитъ майка и синъ.

Читателю,

Въспитавай дѣцата си за да ти бжлѣтъ признателни. Синове, не забравяйте майкитъ си. Майки, сношавайте се съ синоветъ си. Енорийски свѣщенникъ, изучавайте енориалнитъ си вистранно и имъ помагйте съ мислитви и дѣла за да помага и Вамъ Богъ.

Свещеникъ Ц.

Менструална колика.

(Dysmenorrhoea-Болѣзненно мѣсечно крѣвотечение).

Д-ръ Н. Рубинскій

Болѣзненното мѣсечно крѣвотечение е, като мъчното изпускане на пикочъта, напращане вода въ корема и т. п. и не съставляватъ самостоятелна патологическа форма и не е нищо друго, освѣнъ единъ отъ признацитъ на различнитъ заболѣвания на женскитъ полови сѣрп. Припадъцитъ, които прѣдставлява картината отъ дисменарреата, сж толкова многочислени и разнообразни, щото не могатъ да се обяснятъ и кажѣтъ; едвамъ би се намѣрило органъ въ тѣлото на жената, който да не вземе означение. — Най-често се забѣлѣзватъ така нареченитъ «пояснични признаци», които се явяватъ съвсѣмъ силно: Тѣна колика въ долната частъ на корема, силни болки въ долнитъ крайща, а особено въ бедрата, — въ крѣста, които биватъ или постоянни, или же пѣкъ отъ врѣме на врѣме дохождатъ. По нѣкога дохождатъ съ много тънки припадъци, така напр. нечувствителностъ въ хода на матката, силенъ сърбежъ на вънкашнитъ части на половитъ органи, гърчение и съкращение на половитъ мисци, даже

силно истърпване на долнитѣ крапца. Често тѣзи явления се придружаватъ отъ разнообразни страдания, които се начеватъ съ проста каплица и се свършватъ съ психически растройства. Относително сжичността на описаното страдание, е мѣчно да се каже нѣщо опрѣдѣлено, което е понятно прѣдъ видъ на туй, че нашитѣ знания за процеса на менструацията сж твърдѣ малко разработени. —

Обикновено, прието е да се раздѣля дисменореята на слѣдующитѣ четири вида: Нервна, конкестивна, механическа и ципеста.

1. Нервна дисменорея.

Старитѣ гинеколози твърдѣ много отдаватъ мѣсто за нервната дисменорея, когато по-сѣтнешитѣ почти съвсѣмъ не признаватъ. Благодарение на това се явили два съвършено противни лагера, нѣ както еднитѣ така и другитѣ сж отивали до крайностъ. Отричане на нервната форма на дисменореята, както ний ще видимъ по доле, нѣма никакво основание и теорията на тогавашнитѣ автори, че основата на всѣка дисменорея непременно лѣжи на механическо прѣпятствие за исхода изъ матката менструална кръвъ, не може да се приеме за аксиома, както на примѣръ твърди *Sims*. Наистинна, нервната форма се забѣлѣзва несравнено по рѣдко отъ другитѣ форми, нѣ едва ли ще да се найде макаръ единъ гинекологъ, които да не е видѣлъ въ своята практика, тази форма на дисменорея. Та се характеризира въ това, че при най-старателното гинекологическо изслѣждане, ний не намираме никакви болѣзни изменения въ половата сфера на жената въ врѣме на менструалний перподъ, а така сжщо и когато нѣма менструация; а мѣжду еднитѣ и другитѣ припадѣци не заставляватъ да се сѣмѣваме въ безусловното сжществуване на дисменореята. —

Повечето отъ болнитѣ, които страдатъ отъ тази форма на менструалната колика, прѣдставляватъ слаби малокръвни субекти, съ ненормално усиливание чувствителността на нервната система и принадлежатъ къмъ классата на така нареченитѣ истерични жени. Тази форма на дисменореята се забѣлѣзва често у младитѣ нервозни жени, у които болѣстѣта дохожда съ силни болѣзни признаци. Обикновено у такива болни прѣди нѣколко дена до настѣпване на менструацията, се появяватъ извѣстни прѣдизвѣстия, като жално настроение на духа, болнитѣ ставатъ капризни, избѣгватъ обществото и биватъ отъ всичко неблагоприятни. Скоро къмъ туй се присѣдинява растройство на пищеварението въ видъ на ургване, подуване на корема, запоръ и т. н.

По тѣхъ излиза на сцената мжчителния мигренъ, а по нѣкога даже съ растройство зрителний апаратъ съ силно отдѣляние на слъзи. Най-чѣстѣ, се появяватъ болки въ тазовитѣ органи, които или се ограничаватъ само въ матката или же пакъ се распространяватъ въ поясничната област, кръстѣта, бедрата, даже и въ грѣднитѣ жлези; нарѣдко къмъ това се присѣдинява конвулсивно съкрѣщение на *Vagina*'та, мжчително хапение въ хода на вашната, и болѣзненно мочепуска-

ние. Количеството на отдѣляемата кръвъ при тази форма на дисменореята е обикновено или нормално, или даже повече отъ обикновено. Горѣ ние казахме, че нервната дисменорея въ повечето случаи се забѣлѣзва у слаби малокръвни субекти, по туй при лѣчението ѝ ние първо мѣсто сме длъжни да обърнемъ внимание за подобрѣние на храната. Прѣпарати отъ жѣлѣзо и арсеникъ сж въ пълно умѣстни, но при това не трѣбва да се ограничаваме само съ едни лѣкарства, трѣбва болний да се постави на нуждитѣ хигиенични наставления: Хранителна храна, чистъ въздухъ, морски или пакъ рѣчни бани, които повѣче полза принасятъ отколкото фармацевтическитѣ срѣдства. Що се касае за лѣченето на самитѣ припадѣци, то да се употребяватъ различнитѣ наркотически срѣдства. Вжтрѣшно употребление на белладона, *scopolamine* и т. н. даватъ въ таква случай добри резултати. Изъ вжншни срѣдства азъ всѣкога можъ да препорѣчамъ суппозитори, които назначавамъ по слѣдующата формула:

Marphi muratici 0.015

Butyri cacao . . 2.0

M. A. Suppositar d. tal. Dos № 10

Болната трѣбва да ги постави in recto 2-3 пѣти въ день, при болки, болки въ кръста, бедрата и въ корема. Профессоръ *Скануони* при тѣзи болки прѣпорѣча да се пуша въ влагалището пари отъ флороформъ. Горѣшитѣ бани, а така сжщо спринцоване горѣща вода въ влагалището даватъ добри резултати въ този случай. — Въ заключение ще забѣлѣзна, че всякитѣ казани срѣдства не всѣкога даватъ желаемата цѣль, и не рѣдко болѣстѣта продължава цѣли години, до като жената най-сетнѣ достигне климактерический перподъ. (Слѣдва).

Жеравна. I-VI 98 г.

Превѣде Свѣтославъ.

Царска любовъ.

(Исторически расказъ).

(Продължение отъ брой 11).

— Слушай внимателно Агуверне: Азъ знаѣмъ добрѣ, че ти си единъ много добъръ човѣкъ, добродушенъ и храбръ. Ти обичашъ все да казвашъ истината, а царѣтъ се нуждаѣтъ отъ такъвъ човѣкъ, който да не се бои, но да говори безстрашно самата истина. Прнемашъ ли да бъдешъ и мой приятель? Ще стоишъ все въ двореца и ще заповѣдамъ да те учтъ. Едно нѣщо само желяѣ: да се не развратишъ и да ми изказвашъ все самата истина. Можешъ ли обѣща това нѣщо?

Царскитѣ думи дълбоко покъртитъ селянина, който слѣдъ кжсо мислене, каза:

— Послушанѣто, царю, е моя длъжностъ. Менѣ ми е жално, за гдѣто ще оставѣмъ селото и кжщицата си, но нѣма да се откажъ отъ да угодижъ на царя. Азъ ще се съобразѣмъ въ Вашето желание, Ваше Величество, и ако не се покажъ достоенъ за довѣрнето Ви, то нѣка пакъ се завърнѣ въ селската си колика, за да доживѣмъ тамо; ако азъ е писано да живѣмъ въ царския

Ви палатъ, то ще Ви молиж да не ме раздѣлите отъ приятеля ми Астинга.

— Азъ всичко ще уредиж; сега иди се и никому нищо да не съобщишъ за разговора ни.

Агуѣрниъ излѣзе отъ кабинета на царя и въ другата стая намѣри приятеля си; понахранихъ се, па тръгнахъ за селото. Агуѣрниъ никому нищо не каза и слѣдъ една седмица се установи въ палата; тамъ взехъ да го учатъ, на писмо и четмо и на наукитѣ, а прѣзъ свободното му врѣме царьтъ го оканѣше и се разговорѣхъ.

Това неочаквано промѣние на сѣдбата никакъ не развали Агуѣрна; той все бѣше смиренъ и искрененъ приятель на Астинга, комуто често казваше. — «Ако забѣлѣжишъ, че у мене е станѣло нѣкое измѣнение, съобщи ми това смѣло; азъ пакъ ще станѣмъ такъвъ, какъвто бѣхъ по-напрѣжъ и дѣйствително поведението на царския любимецъ бѣше неукоризнено; и самитѣ дворянѣ намирахъ твърдѣ естествено повишението му, та искрено го почитахъ.

Агуѣрниъ се прие въ двореца прѣзъ 1617 год. станъ царски више камериерниъ и рицаръ и командайщъ на гарнизона прѣзъ 1619 год. Прѣзъ тая година президентъ-министрътъ Аксель-Линье даде единъ голѣмъ балъ, на който присѣдствувахъ и царьтъ съ свитата си. Между каненитѣ имаше и една омаскирована дама, която привличаше общото внимание и интересъ чрѣзъ нѣжността си и благороднитѣ си обноски. А кога тя сне маската си, всинца се смаехъ отъ извънредната ѣ красота.

Царьтъ Густавъ-Адолфъ много се възхити отъ красотата на дѣвицата, та като повика на страна Агуѣрна, помоли го да се научи, кои сѣ родителитѣ ѣ и нѣкои други свѣденя за неѣ; той на драго сърдце се обѣща, че ще извърши това, та, като запита нѣкои достовѣрни лица, тие му казахъ, че тая мома е дѣщеря на барона Залстромъ, който живѣе уединено съ семейството си въ едно имущество и че тя притѣжава едно най-добро образование, понеже родителитѣ за да не ѣ изложатъ на общественитѣ скандали и шумотевици, бѣхъ ѣ просвѣтили далечъ отъ свѣта, у дома си. Двайсетгодишния могъщественъ царь, който бѣше искусенъ и храбъръ войникъ и най-благоразуменъ човѣкъ се плѣни отъ очарователнитѣ момини очи.

Царьтъ слѣдъ нѣколко дена каза на Агуѣрна:

— Азъ съмъ много влюбенъ въ извѣстната ти дѣвица, та имамъ безсънници; за туй, като знаѣмъ, че ти си много уменъ и добъръ човѣкъ, възлагамъ ти да отидешъ у родителитѣ ѣ и да имъ съобщишъ, че азъ, Шведския царь, желямъ да вземаъ като съпруга дѣщерята имъ; но при това азъ не искамъ тя да приеме това, вслѣдствие, царското ми достойнство, но азъ желямъ тя лично, имаѣйки това прѣдъ видъ, да ме избеже, защото азъ по-прѣдпочитамъ да се не задомижъ съ неѣ нежели да ѣ принудѣмъ на това на сила, безъ съизволенieto ѣ.

Агуѣрниъ веднага се приготви да отиде у барона Залстромъ, комуто изложи подробно прѣдложението на царя въ присѣдствието и на младата Ингерда, чиято ху-

бость произведе върху него силно и потрѣсяюще впечатлѣние. Родителитѣ като получихъ тая радостна вѣсть, много се възрадвахъ и тукоречи не намирахъ думи, за да искажъ благодарността си за туй царско благоволение къмъ тѣхъ; само Ингерда не прие това радостно; напротивъ тя и навъси, намръщи се, и очитѣ ѣ се залѣхъ съ сълзи.

— Какво трѣбва да отговорѣмъ на Господаря? Имайте при това прѣдъ видъ, че той Ви прави това прѣдложение включително вслѣдствие почитѣта и уважението си къмъ Васъ.

— Тая радостна царска вѣсть много ми почита, каза барона, та считамъ себе си щастливъ за това, по дѣщеря ми е още малолѣтна, наскоро искара училището и трѣбва да ѣ се даде врѣме за мисленie върху тая въпросъ. — Послѣ той като се обърна къмъ дѣщеря си, каза: «Иди, чедо мое, въ стаята си и за мисленie имашъ врѣме. Насилието тука нѣма мѣсто и всичко ще се уреди споредъ волята ти. Баронесата тоже не можи нищо да отговори относително това на Агуѣрна. Тя отдаде смущението на дѣщеря си на незнанието свѣтскитѣ работи.

Царьтъ съ нетърпѣние очакваше Агуѣрна да се повърне отъ барона, а кога той пристигна, привтече се да научи, какво му отговорихъ. Любимецътъ разказа за вичко подробно, като не забрави да спомене и за Ингердиното смущение и намръщенье.

Царьтъ веднага се навъси и каза — Царската корона несъмнѣнно може да внуши любовь. Какво ли ще стане, ако азъ не я аресвамъ или ако азъ имамъ противникъ.

Агуѣрниъ тогива взе да утѣшава царя и се обѣща да отиде още веднѣжъ у Интердини, за да поиска по-точни пояснения. Царьтъ му поръчи да отиде и да поиска отъ самата Ингерда точенъ отговоръ. И тая царска заповѣдъ точно се изпълни. Родителитѣ, обаче, ѣ тоя пѣтъ отговорихъ неясно и почти отказахъ, а дѣщеря имъ взе да плаче. Тогива Агуѣрниъ се убои, да не е той причината на туй отказване.

Впрочемъ Густавъ Адолфъ мислѣше за свадбенитѣ прѣдприготовление, Агуѣрниъ пѣкъ много се помъчи, да уталожи гнѣва на царя, който вече захванъ да се бои, че туй дѣло нѣма да има добъръ край. — Агуѣрне, тя нема обича, азъ се не лѣжѣмъ, а пѣкъ азъ до сега не знаехъ, какво нѣщо е любовта. Азъ чувствавамъ, че тя е влюбена въ друго лице. Но кой ли е тойзи дѣто дерзае да се ми съперничиствува? Ти си длѣженъ да се научишъ, кой е, некрѣска гнѣвно царьтъ, и заклѣвамъ се въ Бога, че той скъпо ще отплати дързнове-нieto си!

— Ако подозрѣнията на Ваше Величество бивахъ истини, то не би било справедливо да се наказва невиния. Вие пизкате отъ мене, азъ все да ги исказвамъ истината, и сега прочее пакъ ще Ви кажъ самата истина: Тие Ваши думи не сѣ царски, но сѣ недостоини за ваше благородие на Густавъ-Адолфъ; отговори Агуѣрниъ и устрѣли на царя сериозния си и правъ погледъ; послѣдния пакъ оняши блѣщещитѣ си очи.

— Ти Агуѣрне, имашъ право, каза царьтъ слѣдъ кжсо мълчание. Страстьта ме направи да забравѣмъ се-

бе си и азъ се снпшихъ до тамъ, щото намислихъ за несправедливостъ и насилне. Защо и другъ да не е щастливъ както и азъ? Продължи покърпено царьтъ. Това, което сега азъ прѣтърпѣвамъ, е несносно. Азъ подозрѣвамъ всичко и всинца, па дори и сама тебе Агуърне. — Ваше Величество прѣдполага мене за способенъ.

— Не ме прѣсичай, искрѣска царьтъ. Азъ нѣмамъ причини, за да се не довърявамъ на тебе. На твоята прѣданностъ, може би, азъ ще дължж щастливото си доживѣване. Но тая любовъ ме мжчи и ме убива, иди си, остави ме да се поуталожж.

Царския любимецъ се затвори въ стаята си и взе да мисли за положението си.

— Царьтъ и благодѣтелътъ ми се подозрѣва отъ мене и това подозрѣние е справедливо. Царьтъ чувствуваче има съперникъ, но кои ли е той? той е единъ човѣкъ, когото той е въздигналъ, облагодѣтелствувалъ и комуто довърява твърдѣ много. И азъ съмъ готовъ да пожертвувамъ тоя благороднѣйши царъ за любовъта си. Да, и азъ съмъ много влюбенъ въ тая дѣвица, но любовъта ми е позната само на мене и на никой другъ! Азъ се молижъ за неиж и — прѣдавамъ царя! впрочемъ нито съ поглѣда си, ни съ словото нѣма да открииж ней страстьта си, която токуречи щѣше да ме обяви за прѣдатель.

Въ сжщия день той пакъ посѣти барона, койго го прие твърдѣ вѣжливо; той не бѣше видѣлъ дѣщеря му отъ нѣколко седмици насамъ и не знаеше, каква е причината; сега се научи че тя е болна, та и родители ѣ бѣхж безпокойни и нажалени.

— Какво виждамъ! Вие сте много се развалили; цвѣтушето ви и весело лице станж съвсѣмъ сериозно! господарьтъ ми, който все нетърпѣливо очаква да му отговорите съ една радостна вѣсть, която ще го ошастливи, много ще се нажали, като ва види толкова меланхолична, защото той ва обожава и лудува за Васъ.

— Мислите ли, че туй промѣнение, дѣто станж съ мене, ще наскърби царя? попита Ингерда.

Вие не ме разумѣхте, каза Агуърнъ. Та кой ли човѣкъ, удостоившъ се да стои у васъ, не би се трогналъ отъ мжжитѣ и болжитѣ ви? Царьтъ именно, който е рѣшенъ да свърже своятъ честъ съ вашата, ще се наскърби твърдѣ много.

— Кажете на царя, отговори раздразнено дѣвицата, че азъ го почитамъ и уважавамъ като царъ, но сърдцето ми не бие по-много за него. Вие веки за всичко знаете и кажете на господаря си, че азъ любиж друго лице.

— Друго ли любите?

— Поощадѣте ме, та не ме испитвайте повече. Това е една тайна, съ която ще бжде заровена въ гроба, за да не я научи и другъ нѣкой.

Тие думи много покъртихж и зачудихж Агуърна, който улови двѣтъ нѣжни ржчици на младата дѣвица и рече:

— Кой зълъ духъ ви внушава тия идеи: Не, Ингердо, вие ще живѣте и ще бждѣте щастлива.

— Агуърне, отговори недовѣрчиво Ингерда, още

веднѣжъ да не приждате у насъ; но потрайте докль да се свършжтъ думитѣ ми, защото азъ наскоро ще умрж, па тогива елате да утѣшавате родителитъ ми; съобщѣте за това царю своему и кажете му, че азъ никога не съмъ се влюбила въ него; че моето сърдце принадлежи другиму. Здравствуйте, Агуърне, и дано да бидѣте щастливъ.

Слѣдъ тие думи Ингерда излѣзе вѣнъ отъ стаята, а Агуърнъ се завърнж въ Щокхоломъ и, като се прѣдстави прѣдъ царя, рече нему:

— Ваше Величество, молижъ ви да ме испадите, тѣй като азъ вече неспособенъ съмъ да стоиж тука при Васъ. Вие сте се показали спрѣмо менъ много великодушенъ и сте ме облагодѣтелствували твърдѣ много; азъ бѣхъ единъ нищоженъ и най-бѣденъ селякъ, а пакъ вие, като се е мислихте надъ мене, въздигнахте ми до туй стѣпало, като ме произведохте офицеръ и рицаръ и ме удостоихте съ пълното си довърне, на което всичкитѣ дворяни и голѣмци ме завидѣхж. И срѣщо тие добрини, които вече сторихте на мене, азъ злѣ ви се отплатихъ, защото азъ, азъ съмъ вашия съперникъ; азъ обичамъ Ингерда Залстромъ. За туй, Ваше Величество, испадѣте ме; не съмъ достоенъ за Вашето лице.

— И тѣй, ли прочее; Торбернъ Агуърне си непризнателенъ, искрѣска въсчудено царьтъ.

— Азъ за туй, за дѣто съмъ непризнателенъ, безъ роптание ще се подложж на наказанието Ви, каквото и да било то; надраго сърдце бихъ умрѣлъ дори, ако да ме ржгнѣхте ножа съ самата си ржка; отговори Агуърнъ.

— А, недостойни! ти не си достоенъ да се довосне до тебъ ржката на господаря ти. Азъ станжхъ игра на твоята невѣрностъ, но заклѣвамъ се въ пролѣната Спасителева кръвъ, че за туй прѣстѣпление не ще бжде наказанъ виновникътъ му.

— Допуснѣте ми да ви кажж и една послѣдня дума, отговори достоѣпно Агуърнъ. Вий можете да заповѣдате да ме убиятъ или да ме затвориятъ въ тъмницата; азъ нѣма да се оплачж за това, тѣй като животътъ ми и всичкото ми имущество принадлежжтъ на Ваше Величество. Но за да се оправдаиж, дълженъ съмъ да кажж че азъ не станжхъ прѣдатель: Ингерда Залстромъ не е чула ни една любовна думица, произнесена отъ устата ми.

— Още ли лжжашъ? искрѣска гнѣвно царьтъ, па позвѣни звѣнца и заповѣда да се прѣдстави единъ тѣлопазитель, комуто той каза:

— Вземѣте сабата отъ офицерина Агуърнъ и строго да го нагледате, каза царьтъ на прѣдставившия се тѣлопазитель. Съблѣчете го отъ тая униформа и съблѣчете го въ прѣдишнитѣ му дрѣхи. Нека се повърпѣ той въ калъта, отдѣто бѣхъ го истеглилъ азъ; така трѣба да умрѣ, но нека живѣе бѣденъ. Тогива ще разбере, какво значи да се злоупотрѣбjava съ довърнето на царя.

Тие думи царьтъ произнесе твърдѣ ядосано; никой до тогива не видѣлъ царя да се разгнѣви толкова много. Извѣстнето за испаданьето на Агуърна веднага се размѣлви, но никой не знаеше коя е причината, която подбуди царя, за да постжжи така.

Слѣдъ нѣколко само дена царьтъ излѣзе да се порасходи въ парка си (Park). Той отъ жалость никого вече не приемаше; тамъ дѣто се расхождаше възлюбенъ въ мисли, усѣти че нѣкой се прибрза и падна на колѣнѣтъ си прѣдъ нозѣтъ му; той бѣше Атингъ, приятельтъ на Агурѣна.

Той му каза:

— Азъ съмъ Атингъ и молиж Ваше Величество да пусне отъ затвора приятеля ми Агурѣнъ, за да се завърне въ селото; но ако Вие не приемате да го пуснете, то затворѣте и мене заедно съ него въ тъмницата, за да го утѣшавамъ, защото той, кога бѣше селенинъ, все ми помагаше, а като стана голѣмецъ, пакъ никакъ не забравяше да сподѣля съ мене благоденствието си.

— Какво хортувашъ, Атингъ? Вие знаете ли, какво значи приятелство? Върви си ти, че не та вѣрвамъ.

— Въ име Божие, извика умолително Атингъ, азъ просиж помилване и правосъдие за приятеля си, царетѣ се назоваватъ прѣдставители на божитѣ и човѣшкитѣ закони, а азъ дойдохъ да Ви припомниж това.

На вашето милосърдие азъ дължж хубавитѣ си вина и богатството си; вземѣте всичко това назадъ, но пуснѣте Агурѣна, или пакъ допуснѣте и мене да прѣкарвамъ заедно съ него.

— Далечъ, далечъ! искрѣска царьтъ, азъ не щя да чувамъ твоитѣ калпави идеи за приятелството ти. Остави ме.

— Правосъдие просиж, правосъдие просиж, казваше Атингъ.

Атингъ се отдалечи, а царьтъ се завърнж въ двореца, но едвамъ замѣтиж врата, зачу се силно трупанье на конѣ, впрегнати въ файтонъ, който се спрѣ прѣдъ царската врата отъ файтона излѣзе сама Ингерда Залстромъ съ майка си; тѣ настоявахъ да влѣзжъ, но вратарьтъ не ги пускаше; царьтъ, като ги видѣ, останж като зашеметенъ; той веднага излѣзе и се спуснж къмъ посѣтителкитѣ.

— Просиж извинение, Ваше Величество: дъщеря ми много помоли да я придружж тукъ и не можихъ да ѝ откажж това пѣщо. Тя е при това болна, но вѣрвамъ, че Вашего правосъдие и много милостивость ще я утѣшжъ душевно.

Ингердо, каза царьтъ, за какво сте дошли тука?

(Слѣди).

За милостината.

Бѣднитѣ можемъ да помогнемъ по два различни начини. Единия отъ тѣхъ унижава бѣдния, а другия го почита. Унижаваме бѣдния, когато се грижимъ да удовлетвориш само земнитѣ тѣлесни негови нужди: гладъ, студъ, и други подобни. Сжко го унижаваме когато помагаме така, щото да не може никакъ да отвърне нищо отъ полученото. Почитаеме обаче бѣдния, когато се грижимъ първомъ за религиозното, нравственото, общественото му възпитание и въобще по всичко, което може да го възвиси. Почитаеме го, когато заедно съ помощта го посѣтимъ, съвѣтуваме, насър-

чимъ, стиснимъ ржката му, обясяеме къмъ него не както на по долежъ, но даже като къмъ по горенъ, тѣй като страдае, нѣщо което ние не бихме пожелали, и като такъвъ, който стои между насъ и Бога, който чрѣзъ него, може би, иска да опита нашата любовь къмъ ближния.

Подобна помощ тогава прави честь къмъ бѣдния, защото всѣки човѣкъ, който дава днесъ съвѣти, утѣшения, възможно да има и той утрѣ нужда отъ тѣхъ; защото ржката, която днесъ стискаме, ще стисни и нашата съ любовь и признателность и ще отправя топли молитви за насъ тоза бѣдно семейство къмъ Бога.

Социалиститѣ прѣтениратъ, че милостинята унижава бѣдния, защото не можелъ да похапни той черния си хлѣбъ, безъ да му дойде на ума, че билъ задлъженъ на благодѣтеля си и слѣдователно, не можелъ да бжде равенъ съ него. Тѣ търсжтъ срѣдство, щото да се раздава на бѣдния безъ той да е нѣкакъ задлъженъ нѣкому.

Този на социалиститѣ принципъ, за жалость, мнозина сж ония които приематъ, защото то се отнася до най-силното чувство на човѣка — амбицията. Да, вѣчната надѣжда на човѣческата амбуция е единъ день да се освободи отъ всичко, което прѣдполага подчиненость. Но тая надѣжда е мѣмливна. Защото никой човѣкъ не си лѣга вечерята свободенъ отъ мисльта, че никому нищо не дължи. Никое чадъ не може да се издължи къмъ майка си, никой домовладѣтель не може каза че не дължи нищо на съпружеската любовь или на оная на чедата му.

Провидѣнието не позволява да сж равновесени общественитѣ сношения както пасива и актива на единъ добъръ търговецъ. Всѣко искусство на провидѣнието, всѣко негово старание се стрѣми да свързва миналото съ нѣстоящото, племената съ племена, човѣка съ посредствомъ редъ отъ добродѣтелни дѣла, които задлъжаватъ и не се издължаватъ.

Ако нѣкой се бои да не задължи оногози, който приема милостинята, опитностьта ще го научи, че милостинята задължава еднакво и дающия. Оня който познава домътъ на бѣдния, никога не хлопа вратата му безъ уважение. Той знае, че бѣдния, който приема милостинята го почита, той знае, че може да исплати входътъ на нѣкой театръ или други обществени веселби, но никога не може да исплати двѣ сълзи на радостъ въ очитѣ на злощастна майка, нито може да исплати стисканieto ржката на единъ честенъ човѣкъ, комуто е общалъ нѣкоя работа или служба.

Всички почти се отнасяме къмъ работника амбициозно и грубо, има пѣкъ други които се отнасятъ грубо къмъ злощастнитѣ, къмъ ония, които сж благодѣтелствували, безъ да разбержъ, че милостинята задължава и дающия като запрѣщава всѣко изявление, което прилича на укоръ къмъ благодѣяние.

Ония които сж противъ милостинята, нека за-тварѣжъ вратата си на бѣднитѣ, и да не искатъ да огорчжъ чашата съ водата, що Евангелието заповѣдва да пмъ поднасяме. Не, нѣма по голѣма грѣшка за единъ, н родъ, когото учжтъ да мрази милостинята и да отнѣматъ отъ злощастния възможностьта на признателность, — това послѣдно негово богатство, което му е останжло, това най-голѣмото му богатство, което не може да се отплати съ нищо.

Преводъ.

Много Важно.

При всичко че съ настоящия брой приключваме първото полугодие отъ годишния абонаментъ на вѣстника ни, обаче има още нѣкои отъ абонатитѣ ни, които до сега не сж ни се издължили. Дирекцията ни която отъ голѣмо довѣрие къмъ тѣхъ продължаваше де испраща броеветѣ, съобщава, че идущия брой нѣма да имъ испрати, ако тѣ до излизане на идущия брой не се издължатъ.

За абонатитѣ ни въ гр. Варна.

Прѣдупрѣждаваме ония отъ г. г. абонатитѣ ни въ гр. Варна, които не сж ни се издължили още, че въ тѣзи дни ще имъ се прѣстави отъ раздавача расписки-тѣ за дълга имъ, при получаването на които молимъ да ни се издължатъ непременно.

Отъ Дирекцията.

Кореспонденция.

М. Е. Н. Руссе испратения прѣводъ «Иранско прѣданіе» е добъръ и ще се помѣсти, но съжеляваме че не може да Ви бждемъ никакъ полезни. Капитанъ Ж. Желъзовъ *Шумня*, полу-

чихме 14 л. за 96, 97 и 1 за 98 год. — Г-ца Н. К-ва *Стани-млака*. Цѣли 2 години безъ 2 мѣсеца сте получавали вѣстника но сега слѣдъ този периодъ едвамъ се сътихте да ни кажете, че не сте искали вѣстника ни и ни го връщате вече. Но вече е много късно и трѣбва да ни се издължите за този периодъ, защото даромъ вѣстникъ не се испраща.

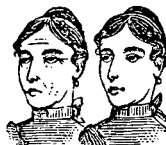
Съдържание.

Ромъжската кралица Елисавета. — *Мисли на Голъж-ската Кралица Елисавета.* — *За самоличността на жен-ски докторъ и акушерка.* — *Изъ живота.* — *Синъ и Май-ка.* — *Менструална колика.* — *Царски любовь.* — *За милос-тината.* — *Много Важно* — *За абонатитѣ ни въ гр. Вар-на.* — *Кореспонденция.* — *Объявления.*

ЗЛАТЕНЪ МЕДАЛЬ отъ Парижското изложение 1887 г.

ПРѢДИ ПОСЛѢ

ПОСТОЯННО МЛАДИ!

Водата Rider прѣмхва въ 48 часа малкитѣ на-бръчканости край очитѣ, както и ония на бузитѣ и бредата, които угрожаютъ женитѣ въ 40 год. тя дава вѣчна младость. Пратѣте 3.50 и до М. Claudef, direct, rue St. Pantaléon 3, Toulouse. (France). Малки съблещеници за опитъ 0.90 лв.

ОТКРЫТА ПОДПИСКА НА 1898 ГОДЪ НА ЖУРНАЛЪ

XIV ГОДЪ ИЗДАНИЯ 1898 г.

Н О В Ъ

XIV ГОДЪ ИЗДАНИЯ 1898 г.

иллюстрированный двухнедельный вѣстникъ современной жизни, политики, литературы, науки, искусства и прикладныхъ знаний

ЗА 24 РУБЛЯ

безъ всякой доплаты за пересылку премій, подписчики «НОВИ» получаютъ въ 1898 году, съ доставкою за границу, слѣдующія шесть изданій:

1) ЖУРНАЛЪ Н О В Ъ 24 выпуска въ форматѣ наибольшихъ европейскихъ иллюстрацій.	2) ОСОБЫЙ ИЛЛЮСТРИРОВАННЫЙ ОТДѢЛЪ МОЗАИКА (24 выпуска) составляющій какъ бы самостоятель-ный журналъ по прикладнымъ зна-ніямъ, вмѣщающій въ себѣ 16 рубрикъ	3) ЖУРНАЛЪ ЛИТЕРАТУРНЫЕ СЕМЕЙНЫЕ ВЕЧЕРА (Отдѣлъ для семейнаго чтенія) 12 ежемѣсячныхъ книжекъ романовъ и повѣстей.
4) ВОСЕМЬ ПЕРЕПЛЕТЕННЫХЪ ТОМОВЪ полнаго собранія сочиненій П. И. МЕЛЬНИКОВА (АНДРЕЯ ПЕЧЕРСКАГО)	5) ЧЕТЫРЕ ПЕРЕПЛЕТЕННЫЕ ТОМА полнаго собранія сочиненій ВЛ. ИВ. ДАЛЯ (Казака Луганскаго)	6) ДВѢ РОСКОШНО ПЕРЕПЛЕТЕННЫЯ КНИГИ, формата in-folio, „ЖИВОПИСНОЙ РОССИИ“ посвященныя описанію МОСКВЫ и Москв. промышлен. обл.

ГОДОВАЯ ПОДПИСНАЯ ЦѢНА за всѣ вышеобъявляемыя изданія съ пересылкою за границу **24 РУБ.**

Согласно почтовымъ правиламъ за пересылку двухъ книгъ «Живописной Россіи» уплачивается только до русской границы. Дальнѣйшая пересылка ихъ производится на счетъ подписчика, при чемъ плата за нее взыскивается на мѣстѣ назначенія, по иностранному почтовому тарифу, одновременно съ доставленіемъ книгъ. Разерочка платежа допускается, при чемъ при подпискѣ должно быть внесено не менѣе 6 руб.; остальные же деньги могутъ выслазаться по усмотрѣнію подписчика ежемѣсячно, до уплаты всѣхъ 24 руб. При подпискѣ въ разерочку безплатныя преміи высылаются только по уплатѣ всей подписной суммы.

Къ свѣдѣнію гг. новыхъ подписчиковъ не получавшихъ «НОВИ» въ 1897 году.

Лица, не состоявшія подписчиками «НОВИ» въ 1897 году и не имѣющія еще первой половины СОЧИНЕНІЙ АНДРЕЯ ПЕЧЕРСКАГО и первой половины СОЧИНЕНІЙ В. И. ДАЛЯ, могутъ, подписываясь на «НОВЪ» въ 1898 году; значить, вмѣ-стые шесть томовъ (т. е. томы 1 по 6) сочиненій А. Печерскаго и первые шесть томовъ (т. е. томы 1 по 6) сочиненій В. И. Дая, вмѣсто томовъ, выдаваемыхъ въ 1898 году прежнимъ под-писчикамъ. Вторая же половина сочиненій, какъ А. Печерскаго,

такъ и В. И. Дая, будетъ выдана етимъ новымъ подписчикамъ въ 1899 году, въ чемъ редація теперь же и принимаетъ передъ-ними обязательство.

Новые подписчики на „НОВЪ“ 1898 года, т. е. лица, не-бывшія подписчиками на журналъ въ минувшемъ 1897 г., при-уплатѣ за 1898 г. 40 рублей, вмѣсто 24 руб., могутъ получить въ 1898 г.

всѣ 14 томовъ полнаго собранія сочиненій Андрея Печерскаго
всѣ 10 томовъ полнаго собранія сочиненій В. И. Дая,

а также и тѣ двѣ переплетенныя книги „Живописной Россіи“, которыя выдавались подписчикамъ въ 1897 году; значить, вмѣ-сто двухъ книгъ „Живописной Россіи“ они получаютъ четыр-переплетенныя книги этого изданія, и, вмѣсто 12 томовъ сочи-неній А. Печерскаго и В. И. Дая, 24 тома.

Отъ гг. болгарскихъ подписчиковъ, подписка на „НОВЪ“ принимается у г. Хр. М. Златоустова въ Бургасѣ (Болгарія) и въ главной конторѣ періодическихъ изданій. Товарищества М. О. Вольвъ въ с. Петербургѣ (Россія) Гостиный дворъ № 21.

Подробныя объявленія высылаются изъ С. Петербурга безплатно по первому требованію.

Годишентъ абонаментъ:

за абон. въ Т.-П. станция — на списаніе . . . л. 3.—
— на списаніе съ притурката . . . « 5.50
III за абон. на право въ Дирек. — на списаніе . . . « 4.—
на списаніе съ притурката . . . « 7.—
III за странство — на списаніе . . . « 5.—
— на списаніе съ притурката . . . « 9.—

Отговорникъ: А. Петровъ

Всичко, що се отнася до списаніе или притурката испраща се съ адресъ: До Дирекцията на «Женския Свѣтъ» ул. Войнишка № 122 — Варна.

Писма неплатени не се приематъ.

Всѣкакви объявленія, относящи се до госпожи и госпи-жици, приематъ се.

Правото на записъ въ Т. П. став. се плаща отдѣлно отъ абон.

Печатница Л. Нитче — Варна